

ли снѣгъ, а на плета стояла врана и грачела отъ все гърло. Лошо станало за бѣдното патенце.

Една вечеръ, когато слънцето още грѣяло на небето, иззадъ гжсталака се повдигналъ цѣлъ орлякъ чудно-голѣми птици; патенцето не е виждало такива красавици; всички тѣ били бѣли като снѣгъ, съ дълги, гъвкави шии. Това били лебеди. Тѣ издавали нѣкакъвъ чуденъ викъ, размахвали красиви, голѣми крила и летѣли отъ студения полета къмъ топлитѣ страни, задъ синето море. Тѣ се издигнали високо-високо, а на бѣдното патенце му станало мжчно. То се завъртѣло въвъ водата като топка, протегнало шия и сжщо издало единъ такъвъ чуденъ новъ гласъ, че и самò то се изплашило. Чуднитѣ птици не му излизали изъ ума и когато тѣ съвсѣмъ се скрили отъ небето, то се гурнало до самото дъно, изкочило пакъ и било много радостно. Патенцето не знаело какъ се викатъ тѣзи птици и накждѣ лѣтятъ, но ги обикнало тъй, както никого не е обичало до сега. То не имъ завиждало на красотата; нему и прѣзъ умъ не му минавало да прилича на тѣхъ; то било доволно поне дивитѣ патици да го не гонятъ отъ себѣ си. Бѣдното грозно патенце!

А зимата била студена, мразовита. Патенцето трѣбвало да плава постоянно безъ почивка по водата, за да не ѝ дава да замръзне съвсѣмъ, но всѣка ношъ свободното отъ ледъ мѣсто ставало все по-малко и по-малко. Патето неуморно работѣло съ лапкитѣ си, но най-сетнѣ останало безъ сили, спрѣло и цѣло замръзнало.

Една сутринъ рано заминалъ единъ селянинъ, видѣлъ прѣмръзналото патенце, разбилъ леда съ дървената си обувка и занесалъ патето на жена си въ кжши. Размръзили и стоплили го.

Но ето, че дѣцата помислили да си играятъ съ него, а то си помисло че искатъ да го мжчатъ